

„СОЮЗ“ НАРОДНА ЧАСОПИСЬ виходить що тижня в четвер.	
РЕДАКЦІЯ: 166 East 4th Street, New York.	
ПЕРЕДПЛАТА:	
На цілий рік	\$1.50
На пів року	.75
Поодинокое число	3ц.

СОЮЗ

Часопись для руского народа в Америці.

„СОЮЗ“ Published Every Thursday —by— FISHING COMPANY.	
166 East 4th Street, New York.	
ПЕРЕДПЛАТА:	
One year	\$1.50
Six months	.75
Single copy	3c.

Entered as second-class matter August 14, 1908 at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

№. 39. Нью-Йорк, Н.Й. Четвер 7. жовтня 1909.

New York, N. Y., Thursday, October 7, 1909. Vol. II.

Уваги.

Головний уряд „Р. Н. Союзу“ рішив вже подати в „Свободі“ дещо з тоншого кінця про діловодство наших славних патріотів. Щоби усправедливити себе і других якої мари загнались вони аж до Чикаго, предсідатель заявив, що они змушені так далеко їхати, бо в Чикаго вороги „Р. Н. Союзу“ сконцентрували всі свої сили, щоб його розбити.

Видко, що урядники хорують на манію стратегів. У них Чикаго то найважнійший пункт военний, то католицький Порт-Артур і если неприятель здобув-би його, то всім урядникам пейда і лапове обірвалоб ся. Та і неприятель там собі дивачний, коли він аж з Чикаго бересь нищити вірних синів єзуїтских.

На другий рік відай урядники виберуть ся до Гоголю бо і там здає ся неприятель збирає всі сили.

От і зміст з їх діяльності: Дальше слідує виказ членів і братств, який подають они кожного місяця. Видко, що добре надумують ся, як фолькови очи замасити.

На річнім засіданню ухвалено з фонду „Р. Н. Союзу“ 200 дол. на підмогу страйкерам в Миксераке, Па. Значить ся на сю ціль вже мають 307 дол. — Страйк як відомо вже давно скінчив ся а підмога 300 дол. на тисячу руских робітників се крапля води в море. Цікаве в чий кишени угрязнуть ті гроші?

От і патріоти. На фонд шкільний ім. О. Січинської не ухвалили ані цента, на пам'ятник Т. Шевченка також, але з народного фонду взяли 200 дол. на свої цілі то вільно урядникам.

Льогіка Гайдамака. В ч. 9 пишуть они, що наш наріп почав покидати переконання релігійні, стратив віру в дурні обіцянки в позагробові жите і т. д. а в другім місці пишуть, що будуть мати відчитв церковній гали та кажує користати з балю бо вже надходить піст. У тих філософів піст і парастаси є більшої ваги і імовірніше чим позагробові жите і мораль релігійна. Колпб чорт хотів забрати хотя частину тих мудрагелів то на світі було-б далеко менше дурних.

УПОМИНАЄМО по раз останній А. Сербеньского щоб він не забув за свій обовязок і в знаній йому справі зголосив ся як в найкоротшій часі до Редакції „Союзу“, щоб опісля не нарікав, що нечесні чесного гнетуть. Ред.

Новинки.

— В Пітсбургу арештовано двох дедектівів, які стерегли дім одного з тамошних мільонерів а рівночасно належали до товариства „Чорна рука“.

— Університет в Нью-Гевен збогатив свій музей інструментами музичними з каміня, бронзи і заліза, на яких грали передісторичні музиканти.

— З Ванкувер доносять, що 25 літній фармер гонив свині на ярмарок. В дорозі одна з них кинулась на фармера а прочі почали кусати його з такою скажениною що нещасний фармер по кількох годинах помер.

— В Лондоні на зборах жінок суфраганок які домагають ся рівноуправлення один з противників сего руху пояснив, що робота їх не є новою. Він сказав що 2000 літ тому римські жінки вели себе подібно як тепер льондонські або ню-йоркські і вже тоді партія суфраганток римських вибивала шибки Сенату. Коли їх заарештовано вони виказувались гідністю своїх мужів і тому не карали їх в'язницею. Словом — говорив він дальше — на світі панує подібний порядок вже тисячі літ. В останнім столітті перед Р. Хр. порядок суспільний в Рим був той самий що тепер в Лондоні або в Нью-Йорку. Люди були поділені на три головні верстви; найвища, середня і робітничая, а бідаків числили тоді більш 300 тисяч душ. Отже пропорція бідаків до багатих була та сама тоді що і тепер.

— Австралія пішла за слідами Європи і Америки і хоче відій стати з ними на рівні з військовою силою. Предложено в парламенті внесок щоб кожний горожанин був рівночасно і жовнярем, та щоби ухвалити більше гроша на закупню озброєння. Видко що цивілізація робить примірно своє діло.

— Майже найбагатший край на світі має найбільше бідаків. Последна статистика виказує що в Англії на кожних 37 осіб є один нуждар, а в Лондоні на 32 особи є один нуждар. Пересічно денно умирає там голодовою смертю 10 бідаків.

— В околиці Марокко і других міст борба між тамошними жителями а Іспанцями не утає. В останніх тижнях вимордувано там 235 воєвків, тому то правительство іспанське висилає 15.000 війська, жадаючи 2 міліони відшкодованя. В останніх днях борба тревала без перерви 17 годин. В кінці удалось Іспанцям розбурити їх оселі і схорониска. Більш тисячі муштин, жінок і дітей в великім переполоху ратували жите утечею.

— Католицькі попи в Франції не хотять погодити ся з думкою, що їх могутність і часи інквізиційні вже безповоротно переминулись. Вони пробують чи не удасть ся їм побороти уряд, який убезсилав їх і в тій цілі видали пастирський лист до всіх католицьких родин, закликаючи посылати дітей до шкіл. В листі тім поясняють, що наука противить ся релігії і тому кожда дитина і родичі які посилають дітей до школи не будуть могли причащати ся. Годі однак повірити, щоб цивілізовані Французи дались перестрашити тими погрозами і ради католицького спасеня відкинулись від просвіти.

— Наші люди люблять уважати нігрів за щось гіршого від себе. Дивлять ся на них мов на людей не цивілізованих, диких. Однак на ділі воно неє так. Люди ті, що можна сказати недавно продавані наче товар мають між собою 3.500 лікарів і багато інших вчених.

— В Нью Йорку 5.000 дівчат, що працюють при краватках застрайкувало жадаючи вищої платні і здоровішої роботи.

— На урочистість Гудсона-Фултона прибули тоже представителі мароканського султана. Мають они приручено віддати американському президентові султанське писмо.

— Людність Іспанії сильно обурена проти короля Альфонса. Причиною сего є величезні страсти в Мароканській війні. Кілька сот ірководарів-революціонерів, страчено а сам король готує ся до утечі.

— Більш 500 туркам американське правительство відмовило горожанства. Уряд переконав ся, що азійська раса звичайно голосує на тих кандидавів, на котрих їх на ставники кажуть ім голосувати.

— В Варшаві заарештовано двох німецьких шпівонів, що працювали там довгий час на некористь Росії.

— Если хто має всі числа канадійської часописи „Слово“, що виходила свого часу нехай зашле до наукового Тов-а ім. Шевченка у Львові, або на руки нашої Редакції.

ПУБЛИЧНА ЗАЯВА.

Свого часу післав я допис до часописи „Свободи“ і залучив марку надмінюючи, що если допис ся їм не на руку, щоби мені звернули. Та видко, що їм марка придала ся, бо вже місяць минає а ані допис не поміщена ані не відслана. Писав я еще одно письмо таї і спм разом не дістав ніякої відповіди. Прощу отже сею дорогою відповісти, чому Ви так легковажите людей?

П. Чичота.

Минають дні.

Минають дні, минають ночі,
І рік за роком все летить,
Віки цілі так проходять,
І все минає — час не спить.

Хвилина кожда, що проходить,
Уриває нам життя,
І приводить нас все ближше,
До життєвого кінця.

Пожить добре не успієш,
Як вже смерть по тебе йде,
О таке життя коротке . . .
Й так не жданно пропаде.

Воно таке мимолітне,
А ми й тим не вмієм жить,
Вмієм трупом валяти ся,
Та смирдїть й морально гнить.

Гей же брати Українці,
Годі гинуть без путя!
Хто не вмер із вас духовно,
Так борім ся за життя.

У бій, брати Українці!
Годі нам вже гнить!
Задушим прокляте лихо,
Бо . . . хочеть ся жить!..

Член Тов. „Київ“

БАЛЬ! ВЕЛИКИЙ! БАЛЬ!
устроєє Тов. „Січ“ в суботу дня 9-го жовтня 1909 р. в Independence Hall, N. 2 Lowell St. коло North Station, Boston, Mass. Початок о годині 7 вечером.

Поважані Родимці! На Балу Тов. „Січ“ не повинно нікого забракнути з наших Русинів так з Бостону як і околиці. На бали буде власний буфет. Вступ 25 цент. Прийдіть а не пожалуйте. За добру забаву ручить Комітет.

Вільне Українське Товариство „Київ“ в суботу вечером 9-го жовтня с. р. уряджує великий мітінг в Casino Hall 85 East 4 St. на ким між иншим буде розглянутий статут Товариства. На Збори запрошує ся всіх тих, хто цікавлять ся українським рухом. Комітет Тов. Київ.

По даєсь до відомости всім членам Тов-а „Січ“ в Бостоні, що місячний мітінг відбуваєсь кождої послідної неділі перед першим на який кождий член зобовязаний точно і на означене місце явитись.

Рівночасно складаємо сердечну подяку тим Товаришам, що склали добровільну жертву на бібліотеку Тов. „Січ“ при забаві у тов. Я. Калити в день його імени 1 дол. 20 цент. Заразом дякуємо тов. N. N. за посвячене свої пейди з дяківства в сумі 5 дол. на бібліотеку Тов-а „Січ“ в Бостоні, котрі нам парохія виплатила. Разом 6 дол. 20 цент. Спасибіг. Комітет.

ВАЖНЕ для читачів „Союзу“ в Канаді. Повідаляємо всіх предплатників „Союзу“, щоб найдальше до 1-го Децембра с. р. вирівняли свої залеглости, бо в противнім случаю будемо змушені втримати дальшу висилку нашої часописи. Уважайте, що почта до Канади коштує досить дорого.

Редакція.

ВЖЕ вийшла з друку книжочка „УВІЙНИКИ“ мелюдрама в 5-ти діях, а 11-ти відслонах. Ся прегарна штука є друкована тільки в 300 примірниках — тому просимо тих, що вже замовляли і тоже тих, що мають охоту замовити собі ту книжочку, щоб не надумувались але сейчас слали почтовими марками 35 цент., а ми відвотною почтою вишлемо сю книжку.

Редакція.

До наших читачів. ХТО хоче мати цілий попередний річник „Союзу“ в якім є перевід дуже інтересної повісти „В окрєсєвіта в 80-ти днях“, нехай пришле 2 дол. а буде мати заплачений „Союз“ до кінця 1910 р. і дотеперішній волюм.

Хто хоче мати тільки ті числа „Союзу“ в яких є поміщена та повість, нехай зашле на адрес Редакції 75 ц. — Спішіть з замовленем, бо всего є тільки кілька річників до продажі.

„Наша Живнь“ 15 книжочок з дуже інтересними поучаючими статями і підручником англійської мови можна на бути в Редакції „Союзу“. Ціна 60 цент. з посилкою.

ХТО хоче скоро научити ся по англійски, хай зашле на адресу Редакції 60 цент. а ми вишлемо товмач найновішого виданя. Агентам знатний опуст.

ВЖЕ вийшла з друку друга серия прегарних біблічних образків з текстом на українській мові. Ціна з посилкою 12 цент. — Дві серії 20 цент. Наклад не великий тому промо не зволікати з замовленнями.

Д. Ф. ВОЛЬФМАН,

220 E. 5th Street,

Недалеко 3 Евнї в НЮ ЙОРКУ

Европейський інститут медичний і електричності СПЕЦІЯЛІСТ,

що має 20-літню практику і лічить всякого рода хвороти.

Коли ви чуєте ся ослаблені звичайними або хронічно задавненими хворотами як секретні, біль і катар жолудка, ревматизм, біль горла, хребта, грудей, катар носа, хворота очий, чирака, короста, боляки, рани, затруте крові, кровоток, корчі або інші хвороти, так не занедбуйте себе. Всяке за недбане хоть і найлекшо хвороти є небезпечне і з часом стає ся невилічиме.

Всяке ослаблене організму, утома духова може бути тільки вилічена нашими спеціалістами.

Наша довголітна практика говорить сама за себе.

Всякі хвороти хотай найбільш тяжкі ми лічимо в недовгій часі завдяки нашій лабораторії.

Після найновішого системи устроєної електричності відділ з найновішими електричними апаратами на європейський лад всегда на услуги наших пацієнтів.

Час прийнятя:

В звичайні дні від 9 рано до 9 вечером в неділі від 9 рано до 5 вечером.

Dr. F. Wolfman,

220 E. 5th Street,

NEW YORK, N. Y.

ПЕРША РУСКА КНИГАРНЯ В АМЕРИЦІ

Заснована в році 1904

продает всякі рускі книжки по приступній ціні, а іменно: букварі, провідники, читанки, повістки, оповідання, історії, казки, співанники, пьютки театральні, календарі, перепісні листки, листові папери; вирабляє печатки з рускими і латинськими буквами і виконує всякі друкарські роботи.

Цінники на жадане даром.

Пипіть на адресу:

RUTHENIAN BOOK STORE

439 North 6th Ave.

Scranton, Pa.

"SOJUZ" (Union)

RUTHENIAN WEEKLY PAPER
Published Every Thursday

"SOJUZ" PUBLISHING COMPANY,
166 East 4th Street, New York.

Subscription per year . . . \$1.50
" " six months75
Advertising Rates Furnished on Application.

«СОЮЗ»

журнал для руского народа в Америці
виходить кожного тижня в четвер

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ВНОСИТЬ:
в Спол. Державах \$1.50
до Канади 2.00
до Європи 2.00

Безіменна дописей не
приймаємо.

Редакція приймає всякі авертай-
менти, по уміркованій ціні; о більшій
інформації пишете до Редакції.

ГРОШІ можна посилати в
регістрованих листі, або че-
рез експрес, або на Money
Order. Монеї ордер, т. е.
карточку, котру дає почтар,
або експрес. агент, треба в
листі нам післати, бо без тої
карточки не дістанемо гро-
шей.

Гроші треба посилати на
висше поданий адрес.

Відвічальний редактор: Осип Косовий

Початок папства.

Вже в перших віках відно-
силися до церкові більших
міст з особливою пошаною.
Собор пікейський в своїх
ухвалах вчисляє три міста:
Александрию, Рим і Антио-
хію, де церкви мали вплив
на сусідні провінції. Титу-
ла які давніше уживали е-
пископи були єврейського по-
ходження. Єпископів згада-
них міст називано „епаго-
нам“ подібно як єврейських
старостів. Пізніше надано
ім більше духову назву, на-
зиваючи їх „патріярхами“. Назву
ту по раз перший на-
потікаємо на Соборі кон-
стантинопольському, хо-
тий не було оно в тім значі-
ню що опісля. Аж в корот-
кім часі перед Собором хал-
кедонським патріярхами
називано єпископів великих
головних міст.

На другім загальнім Собо-
рі що відбувся в Констан-
тинополі 381 р. ухвалено
патріярхат Константинопо-
ля, як другої столиці рим-
ської держави, котру назива-
но Новим Римом. На четве-
ртім Соборі, що відбувся в
Халкедоні 451 р. ухвалено,
що церкву Константинопо-
ля яка до сего часу не тіши-
ла ся великою пошаною,
привілеями і значінем по-
винні уважати рівною цер-
кві римській. Отже в христі-
янським євриті було чотирох
патріярхів: єпископи Риму,
Константинополя, Антиохії
і Александрії. Коли однак
магометанізм заволодів міс-
тами Антиохією і Алексан-
дриєю, коли патріярхат
Константинополя не міг у-
держати ся в своїм давнім
значіню а навіть опісля ві-
дорвав ся від Заходу, тоді
Рим позістав сам один на
своїм становищу. Всі об-
ставини прихилились на ко-
ристь Риму.

Прибули йому до помочи
нові і могутні прихильники.
Темнота і забобон витисну-
лись в церкву і віддали її
з завязаними очима і рука-
ми на жир Римови.

Однак не удалось без
уби. Не раз протестовано

за вільністю церкви а най-
більше противились тому в
проконсулярній Африці і на
Сході.

Однак Рим найшов нових
союзників що допомогли йо-
му побороти протест цер-
кви. Сильні єврита сего що
зали загалної рухавки не
були певні своїх престолів,
ішли в поміч Римови надію-
чись віддяки. Признали
Римови властє духову, ба-
жаючи щоб той признав і
підніс їх єврейську властє.
Віддали Римови майже дар-
ом людські душі, надіючись
що за його помочою скорше
поборять ворогів. Могут-
ність єрархії росла, цісар-
ска упадала.

Розпоряджене яке видав
цісар Теодозий П. і Вален-
тиній П. іменувано римско-
го єпископа керманічем
всіх церков. Подібний роз-
каз вийшов тожє від цісара
Юстиніяна. В тих декретах
не було то все, чого бажали-
б папи. Однак в часах
загальної темноти не було
тяжкою річею перекручува-
ти зміст тих розпоряджень
на свою користь.

Тожє сильна поміч для
папської властї наспіла з лі-
сів півночі, були ними вар-
варські племена що пере-
селились на західні землі. Ті
поганські войовничі пле-
мена не маючи понятя про ду-
хову форму церкви, бачили
всі обряди релігійні для ока
легко понятні і покорились
перед престолом великого
римського жерця. Відтак під-
дався йому цілий захід, пле-
мена Вандалів, опісля Готів
пізнійше Бургундів і Аля-
нів а в кінці Ломбардів і
Сасів пригнули свої коліна
перед Римом. Сильні плечі
тієї поган Півночі стали ся
для пастира що замешкував
над берегами Тибру щебля-
ми до найвищої слави.

Коли те все діяло ся в по-
чатках сего століття на За-
ході, рівночасно змогла ся
могутність Магомеда на Схо-
ді і залягла иншу часть хри-
стіянського єврита.

Від тих часів зло ширить
ся що раз більше. В осьмім
столітті єпископи римські
відрекли ся грецьких цісарів
своїх властивих панів, ста-
раючись виперти їх з землі
волоської, рівночасно схліб-
ляли они міністрам королів-
ства Франків т. зв. „майор-
демам“, котрих велика бу-
дучність заповідалась на За-
ході. У них почали жєбрати
про рєштки землі, яка поли-
шилась з упавшого східного
цісарства. В той спосіб Рим
уміцнив неправнo набуту
силу між Сходом, котрого
відрік ся а Заходом де шу-
кав приязни і заложив свій
престол.

Араби здобувши Іспанію
наміряли через Піреней і
Альпи увійти на волоску зе-
млю і в місті побудованім
на сімох горах оголосити
панованє Магомеда. Тревога
перейшла серця Римлян. З
другої сторони Арнольф на
чолі Ломбардів натрав на
брами вічного міста і грозив
що всіх мешканців винищить
своїм мечем. Рим бачучи
своє критичне положенє ки-
нув ся в обняття Франків,
шукаючи у них помочи. Пе-
пін, котрий привластив собі
корону Франків зажадав від
папи признаня і благосло-

веньства свого здобутку. Па-
па зробив се з найбільшою
охотою а Пепін зобов'язав
ся боронити „рєспубліки
божї“. Пепін відбив Лом-
бардам все те що они забра-
ли цісареві, однак ключі
добротих міст не віддає ціса-
реви але кладе їх на вівтарі
єв. Петра присягаючи уро-
чиство, що не для чоловіка
добув меча але щоб досту-
пити відпущеня гріхів і здо-
бутки свої віддати єв. Пе-
трови. Тим способом Пепін
став ся основою єврейської
властї папської.

Не нарікай на людей.

Одного разу запитано ся
чесного єввідомого чоловіка
яким способом дійшов він
до добробиту і пошани між
людьми. В відповідь на се
оповів він в короткості пе-
ребіг свого життя і закінчив
сими словами: „дуже поваж-
ною задачею є, щоб чоловік
міг дивитись оптимістично
на всі річи сего єврита звиня-
тком самого себе.

Здавалось, щоб наші чита-
чі застановились над тими
словами. Богато з нас думає
говорить і мріє про пошану
яку хотіли-б здобути між
людьми.

В тих кількох словах:
„будь оптимістом на всі рі-
чи, звинятком самого себе“
є розв'язка цілого секрету,
до здобуття пошани між лю-
дьми.

Десять людей між десяти-
ма надармо тратять свій час
спілюючи найгіршу пошану
для себе самохвальбу, а опі-
сля нарікають, що цілий
єврит є проти них.

Оптимізм, се слово взяте
з латинського „optimus“ зна-
чить найліпший, і воно має
велике значіне. Оптимізм,
иншими словами надія, —
се чинник котрий розвиває
в чоловіці охоту і енергію.
Чоловік, котрий вірить, що
все що є на євриті є добре,
або може стати ся добрим,
повинен в першій мірі без-
випинно справляти самого
себе на добру дорогу.

Щасливий чоловік, що о-
хочо глядить на теперіш-
ність-будучність і вірить в
результат тяжкої борби іст-
нованя.

Однак оптимізму ніхто не
повинен з'ужити для само-
го себе. Ніхто не повинен
думати, що є найліпший,
або бодай близьким до най-
ліпшого. Треба памятали,
що єввідомість має контро-
лювати чоловіка.

Кожний чоловік повинен
знати, що в нїм сидить мал-
пачє лїнивство і спора час-
тина безроги. Славний пи-
сатель Золя сказав: „Кож-
дий чоловік має в собі спя-
чу безрогу“.

Треба отже уважати, щоб
не пробудити в собі те зв'я-
рятко. Кожний чоловік пови-
нен стеречи себе, критику-
вати себе, ганьбити себе, а
нікого иншого скоро щось
недоброго стане ся. Се є най-
коротша дорога до здобуття
собі пошани.

Будь оптимістом на всі
річи окрім самого себе.

Тирольці і Тирольці Сходу.

В остатних тижнях єввят-
кували австрійські урядові
круги і німецький нарід в Ти-
ролю 100-літню річницю
воєн Тирольців з цісарем
Наполеоном. Читачі нераз
може застановляти ся над
словом: „Тирольці Сходу“,
якими називають нас, Русинів.
Пояснимо се коротко:

Сто літ тому цілою Євро-
пою потрясав великий пере-
можець, цісар Франції, На-
полеон. Своїми війнами на-
ступив він і на Австрію і та
державу було вже близькою
упадку. Всі відступили габ-
сбурську династію, бо всі
боялись Наполеона. Одні
тільки Тирольці його не зля-
кались. В своїх горах Тиро-
льці, прості хлопці, не регу-
лярне військо, під'їздною
війною воювали з наполео-
новими Французами. Тодіш-
ні керманічі Австрії бачили
тую вірність тирольського
народу. Вони вели з Тиро-
льцями переговори, архи-
єпископ Йоган обіцявав їм
всі вільности, конституцію,
поміч воєнну, а австрійські
агітатори лякали Тирольців
що Французи відберуть їм
католицьку віру. Так Тиро-
льці з страху перед Францу-
зами, і в вірности для свого
цісара пірвались до нерів-
ного бою і за те по ниніш-
ній день Тирольців велича-
ють, як найвірнійших під-
даних габсбурської династії.
Але на нагороду прийшло
ім довго ждати. Єдиною від-
платою за вірність була про-
лита кров та зруйнована
країна. Тирольці боролись
у себе, в своїх горах і дума-
ли, що як на тім шматку
побідять Наполеона, то вже
цілий він пропаде. Тим ча-
сом, що значив Наполеоно-
ви опір кількадесяти тисяч
хлопів, коли він побивав кі-
лькасот тисяч армії на шир-
оких полях? І хоч Тироль-
ці боролись в себе і пісари
і край, то Наполеон однак
во свого доконував. Він по-
боров Австрію під Вагра-
мом і заключив з нею мир.
на якого підставі Тироль
лишив ся під його властїю.
Власне той сам Тироль, ко-
тий найвірнійше стояв при
своїй династії, пішов під
властє її ворогів. І розпоча-
ла ся кара на „бунтівників“
— Французи розстріляли в
місті Мантуї головного про-
відника оборонців Австрії
— тирольського хлопця Ан-
тонія Гофера. Він сам гордий
був, щоб просити для себе
ласки, — а нікого не було,
щоби просив за ним. При у-
кладанню мира австрійським
повновласникам навіть на
гадки не прийшло просити
пошанованя для Тирольців
— вони були вже не потріб-
ні, йшли під нового пана,
то чого було ними дальше
журити ся? Коли Тирольці
мимо заклоченого мира не
хотіли зложити оружа, то
самі австрійські володарі
стали спиняти від дальшого
безнадійного спору — се бу-
ла одинока нагорода за вір-
ність, за пролиту кров, за
зруйнований край.

Дальше буде.

Форма правління пресвітерської церкви в Спол. Державах Америки.

Принята 1788 р., поправлена 1805 — 1894 р.

(Дальше.)

6. Перше чим головний собор хотів би змінити яку
точку із законів церкви або нову ухвалити, яка мала би
обов'язувати пресвітерії, синоди або і цілу церкву му-
сить перше післати зміст своєї постанови до всіх пресві-
терій а коли ті більшістю голосів згодять ся на те, тоді
нова точка закону обов'язує цілу церкву і включає ся в
конституцію церкви.

7. Головний собор повинен з'їздити ся що наймен-
ше раз що року. В назначений до того день і місце мо-
дератор послідного собора або в разі його неприсутности
котрий будь єввященник отвірає собор проповідю і стає
предсідателем аж доки не виберуть нового модератора.
Жаде з послів (делегатів) не євміє брати участі в нара-
дах доки секретар не запроотокує його іменом і не про-
вірить його повновластя (уповажненя) і не залучить йо-
го до актів собора.

8. Кожде засіданє собора зачинає ся і кінчить ся мо-
литвою. А коли скінчать ся всі наради і голоси запрото-
оловані і ухвалено закінчити сей собор, тоді модератор
промовляє зі свого крісла: — „Силою властї порученої
мені церквою, нехай розходить ся сей собор і я отсе кін-
чу його і бажаю аби слідуючий собор вибраний таким са-
мим порядком з'їхав ся дня . . . місяця . . . року . . . в місті . . . льокали . . . потім
говорить молитву, дякує соборови і кінчить апостоль-
ським благословенієм: „Благодать Господа нашого і т.д.“

Г О Л О В А XIII.

О виборах і ординації старших братів (пресвітерів) і діаконів.

Радикальною засадою пресвітерської церкви і дисци-
пліни є се: — Що богато відрубних церковних громад
євполучених разом становлять одну Христову церкву,
коротко кажучи, становлять церкву; що більша часть
або єї репрезентація править меншою, чи там рішає не-
порозуміння які в ній являють ся; що тим способом ре-
презентація цілої церкви править і рішає справи в кож-
дій з осіб і у усіх разом галузях церкви; т. е. що біль-
шість голосів править церквою і що в міру того апеляції
(рекурса) можна подавати від нижших властей до висших
аж доки в кінці не рішають ся добірним розумом і спіль-
ним голосом цілої церкви.

1. Пояснивши тут урядників церкви і законодавства
які мають правити церквою, слідує назначити спосіб в
яких треба ординувати церковних правителів на їх чесне
урядованє, як тожє деякі правила після яких вони мо-
гут лишати свої ріжнородні уряди.

2. Кожда парохія вибирає свою церковну раду (пре-
світерію) і діаконів чи котрих будь з них, в такий спо-
сіб, в який сама за найліпший вважає.

Но в кождім случаю урядниками церкви мусять бу-
ти тільки мушчини, сталі парохіяни тої церкви, які ма-
ють виповняти свій уряд.

3. Коли такого мужа вибере парохія на який із сих
урядів а він приймає його, тоді стає він (кандидат) в
сторону і дожидає слідуючого порядку.

4. По проповіді єввященник обов'язаний вложити
йому докладно спосіб, важність і якість уряду пресвіте-
ра чи діакона (залежить на який уряд вибраний канди-
дат), як тожє про характер який обов'язаний урядник за-
держати і обов'язки, які лежать на вибранім уряднику.

Потім єввященник в присутности парохії має поста-
вити кандидатури чи кандидатам слідуючі питання:

а) Чи віруєш ти що єввяте Письмо Старого і Нового
Завіта є Словом Божим, одиноким неомильним правилом
віри і житя?

б) Чи ти совісно приймаєш Символ Віри сеї церкви
і систему та науку, яких учить нас єввяте Письмо?

в) Чи ти годяш ся з правлінем і дисципліною прес-
вітерської церкви в Спол. Державах?

г) Чи приймаєш урядованє церковного радного
(пресвітера) в сій парохії і чи обіцяєш вірно сповняти
свої обов'язки яко урядник?

д) Чи обіцяєш дбати о супокій, єдність і чистоту в
сій церкві?

Нововибраний радний (пресвітер або діакон) коли
відповідь на всі ті питання словом „так“, єввященник
звертає ся до парохії зі слідуючими питаннями:

Чи ви парохіяни сеї церкви признаєте і приймаєте
сего брата за свого церковного радного (пресвітера або
діакона) і чи обіцяєте ви поважати його, помагати йому
і повинувати ся в Господі його урядованю, на яке упо-
важненє його Слово Боже і конституція сеї церкви?

Коли парохія відповідь на се питанє згідно підняв-
ши праві руки, єввященник кінчить вибори відповідною
до того молитвою.

5. Коли вибори перейдуть на вдоволенє всіх, треба
щоби члени ради по Богослуженю привитали нового
урядника перед лицем парохії, взявши його за праву
руку зі словами: „Подаєм тобі братню праву руку, ми
раді тобі в нашім уряді.“

Дальше буде.

ЛІТОН СІНКЛЕР.

Нетри.

(Дальше)

Пані Анеля зовсім не дбала за своїх пожитків після того, як вони одного разу тяжко покривдили її: вона занедужала була на ломути цілий тиждень промучилась тяжко, не могла встати з постелі; а тим часом одинадцятро поселенців задумали помандрувати у Канзас і покинули квартиру, не заплативши грошей.

Ось у яку квартиру попались литовські переселенці на перший раз; але треба було і за се дякувати Богу, бо в інших місцях могло бути і гірше і дорожче. Жінок і дітей помістила пані Анеля у своїй кімнаті, де сиділа сама з трьома дітьми.

Юргіс був певний, що на другий день найде собі роботу, а може і для Іонаса трафить ся що-небудь і тоді вони, заробивши грошей, зможуть наняти свою власну квартиру. А тим часом треба було якось потерпіти.

Того-ж дня над вечір Юргіс і Она пішли пройти ся і роздивитись навкруги того місця, де їм давало ся оселитись.

Скрізь, скільки оком збагнеш, тягнулись ряди однаманітних понурих домів на два поверхи і тільки де-не-де траплялось порожнє місце з млявою, миршавою зеленою засаджених помідорів. На де-яких порожніх місцях і на вулицях бігали діти, ганяючись одно за одним; перевертаючись та пускуючи. Дітей було дуже багато, аж иноді трудно було пройти чи проїхати вулицек; можна було подумати, що се школярів тільки, що виступило зі школи. Але тут ніякої школи не було; се все були діти робітників, що жили у тім кварталі.

Вулиці були тут не бруковані, калні, у вибоях та рівниках; тільки по під домами були пішеходи. В де-яких ямах стояли калюжі смердючої гнилої зеленої води; у тих калюжах рили ся і шпортали ся діти, раз у раз щось витягаючи з них, а круг них роями літали мухи. Скрізь був такий гнилий і тяжко-прикий дух, що аж у носі крутило. Дух той брав ся з того, що тут скидали сміте і нечистоти з цього міста, а діти шукали там корму для курей. Люде, що жили у тій окрузі, потішали себе надією, що все те колись переїде і духу такого не буде; пропадуть може тоді й мухи. А поки-що було дуже тяжко і прикро там жити, особливо в літку, коли сонце пекло і часто дощі йшли.

Недалеко від того місця стояла цегельня; кругом неї скрізь були покопані дуже великі і глибокі ями, з яких добували глину на цеглу. У старі ями також валили сміте, гній та нечистоти і там також копалась велика сила дівчорі. В одній такій ямі було повно гнилої зеленої води, що ніколи не висихала; зимою, як вода замерзла, там рубали кригу і розвозили по місті та продавали таким людям, що ніколи не читали нічого про заразу та мікробів.

Сонце вже заходило і світило тільки на покрівлі домів. Ті доми тягнулись безконечною низкою геть аж до краю небозвода; стреміли між ними в гору високі чорні димарі фабрик і садив з них хмарами дим; тепер той дим був уже не чорний, а переливався на останніх промівах сонця різними барвами: і рудими, і сивими, і червоними, як кров. Юргіс і Она довго стояли і дивились на се незвичайне для них видовище і здавало ся їм, що се якийсь чарівний сон, дивна казка, осяйна їх коханем і світлим надіями. Тут була для них воля, праця, а може й щасте. Повертаючись до дому, Юргіс сказав Оні певним голосом: „Завтра я піду і знайду роботу“.

III.

У Якуба Шедвіла в крамниці бувало богато народу і мав він чи мало знайомих. Був він знайомий і з одним поліцейським, що служив у фабриці Дургема. Тому поліцейському поручали иноді підшукувати робочих на фабрику. Якуб надумав звернутись до його, щоб знайти роботу у своїх земляків — коли не для всіх, то хоч для де котрих. Обміркувавши справу, надумали, що в сам перед треба вишукати роботу для старого Антона і Іонаса. Юргіс був певний, що сам найде собі роботу.

Воно так і скало ся. Він пішов на фабрику Брауна і простояв там під ворітьми не більш, як пів години. Його здоровенна вдача звернула на себе увагу одного надсмотрщика і він поманив Юргіса до себе рукою. Розмова була коротка.

— Розумієте по англійському.

Ні — по литовському. (Юргіс навчив добре те слово).

— Роботи?

Юргіс кивнув головою, що так.

— Робив тут давніше?

Юргіс показує, що не розуміє. Надсмотрщик на міги показує як роблять лопатою; Юргіс киває головою.

— Бачиш двері? (надсмотрщик показує рувою)

— Еге.

— Завтра у сім годин, — повторяє той трьома славянськими мовами і Юргіс зрозумів його.

— Добре, — дякує він на міги.

Осе і все. Юргіс повернувся йти; його взяла така радість, що він несамовито крикнув, підскочив на одній нозі і бізцем, мов божевільний, побіг до дому. Він уско-

чив у хату зголоосним криком: „Є робота! Є робота!“ аж почали його лаяти ті сусіди, що вернулись з вічної зміни і тепер лягали спати.

Тим часом Якуб встиг поговорити зі знайомим поліцейським і той обіцяв знайти роботу для Антона і Іонаса. Сімя переселенців зраділа незвичайно, радів з ними і Якуб і, щоб одсвяткувати той день, він надумав повести земляків по місту і показати їм все, що є найцікавішого. Крамницю він здав на жінку і вони пішли.

Якуб з давних давен жив тут. Коли він тут оселився, то ще навкруги був широкий степ і багато домів та фабрик ставило ся вже за його пам'яті. Тож і почував він себе гордо і показуючи землякам цікаві місця понавив ся так, мов той пан, що показує гостям свій маєток.

Вони пішли довгою вулицею до скотних дворів. Тут диж таки йшла велика сила людей, що служили на різних місцях; се були вже винці служачі: конторщики, писарі та інші, яким можна було приходити на службу пізніше; прості-ж робочі мусіли ставати на роботу у сім годин.

А у повітрі вже лупав той делеклий гомін десятків тисяч товару, мов рев і гомін океану. Наших переселенців тягнула туди цікавість, мов дітей, яких ведуть, щоб показати їм звіриниць.

Переїшовши рельси залізничі вони побачили загоми і обори для товару; вони хотіли роздивитись, але Якуб потягнув їх далі, сказавши, що там буде цікавіше. Він повів їх по східцях на високу галерію з якої вони побачили відрозу всі скотні двори. Ті двори займали обсяг землі о скільки верств вздовж і поперек; вся та площа була поділена стінками і загородами і повно там було то ваву; немов ціле море його, скільки оком збагнути. Товар був перерізаний і всякої масти і всякого сорта; і воли, і телята, і смиріні ялівки та корови, з добрими ласкавими очами, і буйні дикі круторогі бики з тексасу. Ніколи з роду наші переселенці не бачили такої нечисленної сили товару, — ціле море товару. Поміж загонами були проходи, переділені ворітьми, Якуб сказав, що таких воріт було двадцять п'ять тисяч. Люди аж роти пороззявляли з того дива, а Якуб почував себе гордо, неначе се все було його добро. Почував себе трохи з горда і Юргіс, бо тепер уже і він був маленьким цвялком у тій величезній машині.

У тих проходах їздили верхами люде, у високих чоботях з довгими батогами в руках; се були купці-прасоли, що торгували худобою. Тут таки робав ся торг, на швидку, у скільки хвилин; сторгувавшись, купці записували олівцем якийсь квиток з книжечки тай ішли далі.

Якуб показав і те місце, де важили товар: вага була величезна, до трьох тисяч пудів; товар заганяли гуртом на велику загороджену площадку і вага сама показувала знак, скільки у гурті пудів. До загонів підходили рельси залізничі: цілу ніч підвозили сюди і вигружувало скотину. У день її били, білували на шматки і на вечір всі загони були вже порожні; по других рельсах забирали і везли далі мясо. Якуб розказав, що тих рельсів кругом різниць було до чотирьох верств. Що дня підвозили туди до десяти тисячів волів, стільки ж свиней і тисяч із п'яти овець; таким чином тут були у рік вісім або десять мільйонів жової товарини на потребу людей.

Постоявши де-який час на вишці переселенці примітили, що вся худоба помаленьку кудись пересуває ся. Коло самої різниці вони побачили, що скотину заваняють на площадку, сажнів у скільки вздовж і впоперек: та площадка раз у раз підіймалася високо, вигружала кудись товар і знов спускала, і знов на неї заганяли худобу, яка йшла покірливо, не тямлючи, що женуть її на смерть.

Наші переселенці були люди прості, не жалісні і не вражало їх то, що для черева людського гине стільки живої товарини, а дивувало, що все так хитро та розумно придумано. Якуб поясняв їм, що у тих машинах підіймає худобу її власна вага і далі срізь пересуває ся автоматично, аж поки з живої свині зроблять ся ковбаси.

— тут ніщо марно не пропадає; Американці не дійшли тільки ще такого способу вжити на яку-небудь потребу хрукання свині, — жартував він.

Надивившись досить на худобу у загонах, компанія за проводом Якуба пішла далі до різниці.

Се були великі цегляні будинки, чорні, закоптілі. На стінах з на-двору наліплена була безліч афіш і оповісток про ті дивні речі що тут виробляли ся; такі оповістки траплялися і скрізь по місті, у вагонах, на парокладах, у всіх газетах та журналах, — скрізь. Було тут „Броунівська шинка і сало“, „Броунівське копчене мясо“, „Броунівські сосиски ексцельсіор“, „Дургемовське очищене сало“ і „Дургемовські мясні консерви з преріжними назвами“.

Зайшовши у будинок фабрики Дургема, наші переселенці застали там чи мало сторонньої публіки, що також прийшла подивитись, як і вони. Незабаром прийшов один служачий і повів усіх по фабриці. Се робило ся дуже охоче, за для реклами.

Якуб шепнув своїм землякам, що публіці показують тільки те, що краще і чистіше, а у де-які відділи публіки не водять, бо се було-б некористно для фабрикантів.

Дальше буде.

Наша будучність.

Чи можете Ви дорогі читателі представити собі образ, де в стінах безлюдних, на пів диких невідомого походження жінка лишає в гушавині дитину і даючи ей ляльку до забавки сама відходить в иншу сторону. Бідне дитя бавить ся пісочком і лялькою і не здає собі справи, що з гушавини прямують до неї хижі звірі, для яких се мале ество має послужити за поживу для їх дітей-звірів. Та коли рідна ненька подумавши пустилась шукати свого дити, найшла тільки місце де білілись кісточки.

Нещасну сю дитину можна сміло порівняти з нашими поселенцями. Гнет, нужда і недостатки, які ми завдаємо нашому вихованню, не могли побороти у рідній нашій країні, змусили нас шукати кращої долі у чужих сторонах за морем.

Мов круглі сироти опускали ми рідну землю. Ніхто нас не пращав, ніхто не вляв в душу потіхи, ніхто не послужив нам матерною порадою. Приготовані на все пустились ми в світ. Та скоро прибули у нову землю, тут не привітав нас ніхто, не потішив добрим словом, не порадив в нічмі. Лишено нас немов то немо-влятко, у тім бездомнім морі всіляких націй, де борба о істнованя кипить з найбільшою силою. Не приготавані до сеї борби не годні ми опертись життєвим хвилям, які уносять нас після їх впадоби.

Ми те бідне, нещасне дитя, що не має ні дару бесіди ні потрібної сили до життєвої борби, полишене серед безмежного степу без ніякої опіки. Нас ворожа опіка полишила на захист сильніших звірів, даючи нам у руки ті самі забавки що у старім краю, той самий корм через який ми були слабосильні у старім краю і тут. Корм сай, се клерикалізм, се політика езуїтів і москвофілів.

І ми мов то невіже дитя граємось вже десятки літ тою пустою лялькою, яку навмисне подали нам наші вороги. Та забавка однак дуже небезпечна, бо ми зближаємось над пропасть загибелі. Годі найти одиниць годі найти людей, щоб перестерегти дитя перед хижим звірем, щоб не дали нам попасти у пропасть. Ідучи дальше тим шляхом доведемо до сего, що коли наша Ненька-Україна гортує своїх дітей оглянеш і за нами застане лише поле застелене нашими кістками.

Пригляньмось більше життю американському. В Америці всі рівні і кождий може робити що хоче — звичайно говорять наші люди. В Америці можна розбагатитись і дійти найвищих урядів. Хто має охоту і добру волю може досягнути всего що бажає. Школи для всіх вільні. Лінкольн бідний хлопчина і зівстав президентом. Богато мільонерів розпочинало кар'єру від звичайного офісового хлопця. І так фільозофуючи багато наших людей

ідуть одинцем думаючи, що їм не потреба вже більш на нікого оглядатись.

Правда що в Америці багато людей має спосібність добитись чогось крапкого, лучшего та се однак не приходить так легко а головню нашим поселенцям. Тут, щоб так сказати се два світи. Скоро з багатих дільниць міста перейдемо до бідної дільниці і вглянемо в хати, відкриє ся нам цілком инший образ. Пригляньмо ся тим малим дітям, котрих родичі задля малих доходів задовольняють ся яким небудь скорониском під дахом. Бідні ті ества вже в своїм дитинячім віку зрозуміли, що їм нема чого плакати скоро они голодні або скоро їм щось долягає. Діти ті о поживих лиць з чорними під очима підковами в брудних подертих убраннях грають ся в брудних темних коридорах.

Інспектори, детективи, лікарі, полісмени входять в ті родинні гнізда не питаючи нікого о дозвілі. Одинокий їх люксус в літї спати на даху, в зимі прикритись грубим лахмітем. Для малих дитий одинока розривка ели мама посадить їх на землі і дасть тарабанити в бляшанку. Трохи старші діти змушені вже оглядати ся за роботою. Тут побачиш дитину хвору на шкарлатину, а вдова продає післядні річі щоб справити похорон свого мужа.

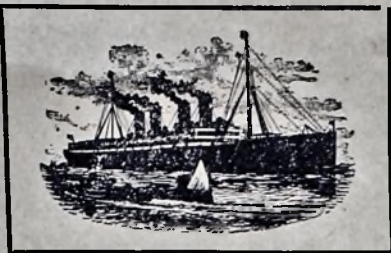
Не цілий рік тому, як заарештували бідного молодого хлопця за крадіж. Його отець був тоже злодієм, не маючи иншого способу удержати родину. Коли помер, син взяв ся за те саме ремісло щоб піддержати родину. Його зловили на крадіжці і віддали в дім поправи. Наколи вийшов відтам, застав він умиряючу матір і хвору сестру. Знайшла ся добра людина що поховала бідну вдову і заняла ся ліченням дитини. Скоро дівчинка прийшла до здоров'я брат еї не видаючи иншого виходу, порадив щоб она щось уквала і тим способом дістанесь до дому поправи, де буде мати здоровий вікт і чисте мешканє.

Та подібних фактів е тисячі а тисячі, на які культура дивить ся обоятним оком.

Если зважемо еше яку поживу доставляють купці для бідних людей, чи можливо з такого корму бути здібному до фізичної праці батькови родині, чи можливо щоб дитина кормлена такою поживою могла здорово розвиватись на духови і тілі, тоді мусимо признати що двері до лутшої долі не кождому отворені. Ані дитина, ні дорослий чоловік живучи на таким кормі і в таких обставинах не може мати спорий запас сили і енергії виборотись з того не-людського положеня.

До того круга американської суспільности належимо і ми всі Русини. Доля сеї верстви людей е і нашою долею. Доля сеї верстви дитий е долею наших дитий.

Ми однак байдужі на те все. Бавимось лялькою не оглядаючись що за нами ос-

Руский Дім Банковий

А. ГРОХОВСКИЙ І СПІЛКА

Заложений
в році
1880

АГЕНЦИЯ КОРАБЕЛЬНЫХ КАРТ

З початком літа будемо наш власний ВЕЛИКИЙ ДІМ, при рогу **GRAND STREET і BEDFORD AVE., BROOKLYN, N. Y.**, недалеко від нашого теперішнього бюро. Вже розпочато приготування до будови і скоро тільки дім стане, БАНК НАШ там перенесемо.

Споряджуємо і в консулятах стверджуємо всякі документи важні в Європі і Америці.
Сиродаємо колієві білети на цілу Америку.
Властитель і управитель **L. W. SCHWENK, Нотар.**

A. GROCHOWSKI & CO.

НАШІ БЮРА:

NEW YORK
111 East, 7th st.

BROOKLYN
298 Bedford Ave.,

JAMAICA
101 Rockaway Road

трить вже пазурі хпжий звів, не хочемо знати що ми над прощастію.

А вороги нашого істнованія зі зловним усміхом приглядають ся сему повільному конаню і мов ті круки дуть українське тіло, пють українську кров, щоб свої пуви погодувати.

Та ще все не пробало. Ще час опам'ятатись, ще час спастись. Треба тільки посьвати свідомих одиниць і доброї волі і охоти загалу. Треба нам перестати вірити словам „Свободи“ що рай доступно тільки езуїтським дверми під проводом Ортинського, або царославни-ми дверми за допомогою нагай-ки. Щоб утримати себе при істнованю не допоможуть нам навіть „Гайдамаки“ що хочуть рубати шаблюкою темноту вздовж і поперек, а тож і Слюзар що готовить ся в короткім часі відобрати богачам гроші і нам роздати. Нам треба обдумати по-степенну роботу яка зміцнілаб наш життєвий організм і зробила спосібними в борбі жптевій, а тоді прийде час, коли Ненька-Україна пригортаючи до серця своїх синів, знайде і нас живими на далекій чужині.

Статя писана на спосіб гайдамацкий.

(диви „Гайдамаки“ ч. 9, „Школа а на-рід“ і „Народність а міжнародність.“)

Велика гайдамацка чорна масо робуча!

(по лінгвістичному шварці)

З давновісних історій на-мацуємо дотикальні факта, що від часів континенталь-ної дислокації материяль-ної маси формувалась бур-жуазійно гнетуча преса на чорній репресії. Се була перша періода хаотично-кальвіністичної - епокальної революції на всіх околицях нашої долини плачу.

Природна дислокація витворюючи контраагітацію рафінованих збитків натури з'організувала дику лінію околицяного ока епилі-тичної хитрости Адама себ-то зразок анальфаетизму, даючи йому духово-культу-рну збрую.

Під плащиком духової культури він почав шукати голодового зарібку а прав-диві і гуманні поняття заім-пульсували його до фанта-стично-хірургічної операції. Тим робом з витягом вложе-ного капіталу 14-проценто-вого депозиту (жебро) Адам зреалізував першу клерика-льно-капіталістичну шпіку-ляцію.

Позаяк безмежна жажда кровосавців буржуазійного Адама не мала границь він ради вексельової торгівлі по-чав дико обертати капітала-ми Еви. Тим робом перша хаотична періода перейш-ла в другу акробатичну, а та витворила третю дивнові-чну ідею капілістичну.

Отже покривджена Ева альгебраїчно зайшла до фан-тастичного заклученія і за-для свідомого на цілій лі-нії несвідомого гнегу по-множила антагоністично ан-тропологічну робучу масу.

Намножені гуманні купи по всіх околицях світа від-повідно заховали свої здіб-ности умислові, з'явища природи уробляли їх степен-вірн до таємниць їм незна-них а ціле те велике число куп антропологічних со-творило перші підстави на-родної культури. Борба го-лодової роботи змусила ро-зійти ся фізично гнетучим купам по різних саркастич-но - етимологічних околиц-ях. В таких коаліціях ет-нографічних повстали най-ріжніші ситуації моністич-но-теологічні. На підставі фарби тіла,різнородного во-лося поживи і температури

комуністичної витворилась практична антилінгвістика.

З того антилінгвістичного з'янища природи повсгав і-сторичний випадок і всіх о-горнула неприємність. Дика буржуазія зі своїми маєтка-ми капіталістичними почала жити житем диким,стаючи-сь посьміховиском теперішньої культури, даючи підлу по-живу гігієнічній масі. З ці-лої тої апоплексійної ру-хавки вийшли калічені лю-ди а з них і калічений на-род, молодіж без вихованя а то для сего, що вона не о-держала здорової науки а лише пусту плутанину з за-крипиками клерикалізму.

Та прийшов час пімсти.

На ясне небо заїхала прав-дива правда і молодик по-ступ і другі местники чорної маси на тяжкій оловяній ко-лесниці накритій червоною мов кров порпурою і мозолистими руками синили свідому водну масу кожного дня по 40 день і но-чі щоб витопити анатоміч-но кровосавців бідної гне-тучої антропольстії.

То була конклюдія і дис-кусія індеферентна свідомої водної маси з дикою бур-жуазією а на всіх лініях світа заховалась тільки най-свідоміша маса організації зоологічно - тропікальної і міжнародний антропологі-ста, вогрих привитали виз-волені маси гайдамацким словом гаризд!

Балевий Комітет.

Допись.

Sheho, Sask, Canada.
Хвальна Редакція.

Богато статей і дописей з різних сторін читаю я в Ва-шій часописі, та бачу, що всі зазиви, щоб нарід наш брав ся до реальної роботи, суть голосом вопіючого в пустини. Я уважаю, що доко-

нче треба би нам свідомих чесних проводарів, які док-ладно уложили-б програму корисної народної роботи і вказали дорогу, по якій на-рід повинен іти.

Нам доконче треба стара-тись, щоб ми мали громад-ські крамниці, шпиклярі і другі підпомогові спілки. Такі річі самі з себе не по-встануть, та годі нам чекати на готове. Ми мусимо самі, поборюючи всі труднощі, ввести те все жите. В самий перед треба нам, щоб всі о-хочі і щирі Русини в Канаді вибрали і уповажили до се-го діла комітет. Комітет та-кий повинен складати ся з чесних, свідомих, діяль-них людей, а всі фонди по-винні бути їм повірені на спосіб англійських Спілок. По виборі комітету ціла наша програма повинна бути по-міщена в часописях, а тоді кожний фармер чи робітник повинен складати тільки гро-ша, щоб можна побудувати будинок, де містивби ся то-же і шпиклр.

Тоді фармери повинні від-ложити по 20 або більше бушлів пшениці. Се був би початок маєтку громадско-го. Відтак ждати і скоро при-йде на пшенуцію найвищий курс, продати а за ті гроші заложити руску крамницю. Ті, що не мають хліба по-винні дати готові гроші, щоб мати свій уділ.

Се було-б перше діло. З крамницею, але вже трохи трудніша річ і про ню мо-жуть знати тільки ті, що ро-блять при тім, або що ма-ють свою власну крамницю. Я сам працюю в крамниці більш шість літ і можу де що про сей інтерес сказати. Нам недоконче треба тисячі до-лярів, щоб заложити крам-ницю. Найважнішою річею е, щоб громада охоче і солі-дарно взяла ся за таке діло, і дбала про своє власне доб-

ро. Нам, щоб закупити то-вар треба тільки половину гроша, а другу половину сплачувати з бізнесу крам-ничного. Если приміром гро-мада взяла-б товару на 2 ти-сячі доларів, отже не му-сять платити сейчас 2 еис-чі доларів, але половину а другу тисячу сплачувати в слідуючих місяцях. В осени можна заробити красний гріш і тоді ті гроші виста-ти за попередний товар. а но-вий замовити і тим способом можемо дійти до своїх влас-них маєтків.

Моєю думкою і радою е, зачинати такі крамниці як найскорше. А ну свідомі патріоти возьмім ся до пра-ці а рента братів послідує за нами. Нам треба показати дорогу.

На разі кінчу свою допись надіючись, що сей раз не за-симо справи а сьлілим кро-ком попрямуємо в перед, та що зі всіх сторін в тій спра-ві обізвуть ся, чесні свідомі люди.

Ми втій справі відбуваемо мітінг у нашого чесного фар-мера В. Хриптулі пів ми-лі від міста. Ціль наша з'ор-ганізуватись і відкупити крамницю або нову побуду-вати. Про дальший перебіг справи, подам пізнійше в ча-сописі „Союз“. В нас до-сить роботи. С. Р. Р. зелі-зниця почала будувати доро-гу з Shehe до Wunyard. Пла-тня денна добра. Хліб завдя-ки Господа Бога сего року видатний.

Здоровлю читачів „Сою-за“ і желаю всякого добра.
Ф. Л. Палій.

DR. RICHTER'S PAIN-EXPELLER

Чи Ви нездібні до праці?
Спробуйте
PAIN-EXPELLER.

Він принесе Вам скору полєкшу майже зараз по першій натертю. Він полєе знаме-няті услуги при ревматизмі, невралгії, подагрі, звиньеннях, потовченнях і усіх до-легливостях, котрі лічуть ся сильно діялю-чим лікарством.

Дістати можна у всіх апте-ках по 25 і 50 центів.
F. AD. RICHTER & CO.,
215 Pearl St., New York.

Братя Русини!

Наша двадцятлітня діяльність на Американ-ській землі, наша двадцятлітня праця між Славянами, наше двадцятлітнє істнуванє, під-час якого вище сто мільон доларів перейшло через наші руки, є найбільшим доводом що фірма

P. V. ROVNIANEK & CO.,

є сполягливою, сталою, чесною і довіря гідною.

ЕСЛИ посилаете гроші до краю, хочете уложити гроші до банку на процент, хочете купити або вимінити заграничні гроші, если потребуєте шифарти до краю або з краю сюда; если маєте до вирівняня спадковї справи в старім краю або тут; Зголосїть ся з повним довірєм на сталу, сполягливу фірму, **найстарший християнсько-славянський банковий, і нотари-яльний заклад в Америці.**

Ластя адресуйте на котру небудь з наших канцелярій:

P. V. Rovnianek & Co.,

25 Ave. A, New York, N. Y.
612-614 Grant St., PITTSBURG, PA.
305 N. Water St., CONNELLSVILLE, PA.

В Бремен маємо своїх асстунтів: Кареш і Стоцкий.

Tel. 2078 Orchard.

ТЕПЕР МОЖЕТЕ ДІСТАТИ У НАС ШИФКАРТУ ДО СТАРОГО КРАЮ ЗА 20 ДОЛЯРІВ

ДІМ БАНКОВИЙ

OLINER BROS

Банкери

Гроші до Старого Краю
висилаємо
три рази в тиждень.
Найбезпечніше і най-
скорше доходять гроші
заслані нами.

Ми платимо
4 процент
від вложених грошній.
Вкладки можна вибрати
кожного часу без попе-
редного повідомлення.

Агенция корабельных і желізничих карт

67 CLINTON STREET NEW YORK, CITY